

nőtt emelkedésre lépett, atyja karjaiba repülendő; de mindhiában; mert a' megfoghatatlan férjfiú karait, melyeket a' kis könyörgő felé már félig kiterjesztett, ismét lesüllyesztvén, vontatva mormogá: „szegény gyermek! szegény, kis boldogtalan!” — 's ezután különös lélektávozással földre ült, mintha rólam, gyermekéről 's a' világon mindenről megfeledkezett volna!

„Azt hittem, David, hogy kelmed szive vérzeni fogott volna e' szép szemeknek könybe lábasztásával? — és a' kisdedet ajándék 's csókkal iparkodtam vigasztalni, az atyai elmulasztott nyájasság némi pótlásaul.

Hirtelen szökött ez fel vigasztalhatatlan merengéséből, és tompán, de rendítő hangnyomattal ezeket szaporázá: „Hát nem vérzik az én szívem? nem elég könnyet hullattam én? Uram, minden csep könyért, melyet kegyetlenségem szemeiből kisajtol, ezerek folynak az enyimekből éjente — sötét — magános — hosszú, álmatlan éjszakákon át. Ő nem hálótársam többé; o, már nem többé — és soha többé! Uram, ha valaha valaki szemeiből a' lélekkin vérkönyűket sajtol, úgy én vért sirtam!”

A' tépett kebel fájdalmának e' vad kitérése közben a' patakra függeszté nagy könyes szemeit; beszéde inkább egy szenvedélyes magány- mint hozzám intézett párbeszédnek tetszék, noha nekem felelt; kis szünet mulva sirt, reszketett mint a' gyermek, 's nyugodt hangon így beszélt: „Adta volna ég, hogy ismét egy ágyunk volna, 's az a' föld lenne! hogy a' sirban, halottas üngben, egymás mellett pihennénk, mint hajdan! O, fiam! — fiam! Milly boldog voltam volna még csak rövid két hét előtt téged halni látni, elkékvült ajkaidról halált szívni, 's oldalad mellett örök álmot alunni — o igen! akkor még mondhattam volna: aludj édesen gyermekem! De most, o most!” — — itt megszűnt szólni, és sötéten, de még is, mint kivethetem, fél pirulással tekintvén reám, jelenlétem által mintegy eszméletre hozatva megrázkodék, 's felkiálta: „Miket beszélek ön, egy idegen előtt!” (Folyt. köv.)

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ű z é r.

Millyennek kellene lenni a' divatnak lányaink között?

A' társaságban, mit a' nők kedvelnek 's akarnak, csak az van divathan; de hogy mit akarjanak 's mit kedveljenek, az a' férfiakról függ.

WESELENYI.

* * *

Rég óta kísérem figyelemmel o' lap divatezikkait, 's még nem leheték szerencsés bár egy inyem szerinti közleményt találni a' számtalan, napnegyedeként változó, parisi, bécsi, 's tudj' Isten még hova való divatviseleti

lepke-hírek tengerében. Azt kell hinned, szerkesztő urat egészen megbűvö-
lék pesti totazetós szereink; vagy tán megvesztegeté a' nemes szabócsék,
hogy ennyire el tuda varázsolni a' szegény nemzetet ma holnap tönkre szított
divatviseletek közlésében... De ugyan nem gondolta-e meg, hogy ha vala-
melyik szépünk legyen minden divatképe- 's híreikhez elhajtaná ('s van-e,
ki ne?) szabni viseletét, bizonyosan a' Rothschild-család *Wanne* is elég lenne
arra elég? Nem gondolta-e meg, hogy mindezzel a' boldog házi élet árját
készíti? Ám én független minden női befolyástól fordítani szeretnék e' veszé-
lyes dalgon, 's ez okból helynyőszem e' emlékeztetést a' *divat*-ra. Rövid
leszek, mert gondolatom eltérnek az eddigi udvarias *utól*, 's *felső*, érintetlen
marad csakortalan szellemi eszmegésztem Szóljunk tehát ez alkalommal
csak általánosan, csak eszméadólag valamit:

Jaj hazám szépei, én szeristetek nagyon elfogultan, gyepes agygyal ve-
lekedem a' mai magyar egyetemes divatról! Csak néhány szó, 's fogalma-
tok leend ostobaságomról:

Először is, mi a' nevelési divatot, vagy divatnevelést illeti. No de
erről igen kevés mondanivalóm van; mert ez nemzetünk három osztályában
az alsónak teljesen nincs; tehát nincs alap, 's így ne busuljunk,
az egész épület könnyen dől; a' középsőnek bár ne volna! mert a' felső-
velt, felsőnős, felsőművész, szóval a' *főlembertől* veszélyesebb nem lehet;
ám az ilyen mindent jobban tud mint más, 's így a' tenni akarók szavára
nem hallgat, maga pedig öszvedugott kézzel nem mozdít, akarám mondani,
mozdítja-e a' hon javát. A' felső osztály divatnevelését Ásmódi segéde-
vel úgy megváram, hogy arról minden külföldi sajamozokás, idegen begyá-
pátoll, gouvernante lefoszolyék, 's csupán a' nemzeti ép anyag és a' rajta
alig serkedő józanság szellemepelyhei maradjanak.

Másodszor, mi a' társalgási divatot illeti, elég kegyetlen len-
nék mind a' három osztályunkét gyököstől kitepni, fölgyújtani, 's még kom-
vait is elrogtetni a' szetek szárnyain; a' mostani fesszolgés, időtlen gépiség,
nyelvünket gyűlölköző *harmadik személyben*- beszézés helyett az egyszerű szép
természet után-járást, 's jó öszink által keletről hozott édes Te-t hoznám
divatba.

Harmadszor: az ét-divatról is szóljunk valamit. Megvallom, nagyobb
bajdaságot nem képzelek, mint tömérdek pénzen tengertulról hozatni bizonyos
keserű, mérges növény, 's csak azon okból, hogy megint tömérdek pénzen,
megint tengertulról édesítőt is szállítsassunk hozzá. És miért mindezeket?
hogy eszmegézzünk rosszul; mert az ám a' divat, úgy tesszenek a' nagy urak,
punctum.

Negyedszer: mi a' viseletbeli divatot illeti: *Itt már davalaghíri*
lesz ostobaságom; halljuk csak! Én a' mai, valamennyi kül- és belföldi divat-
lap által behozott divatviseletet egész magyar bírodalomból irgalom nélkül
székérre rakatnám, 's mindenható gőzönyeken éppen Parisba, amaz, egész
világ fölött hatalmas parancsokat osztogató, divatárus hölgyek udvarára rő-
píteném. — Ott máglyát raknék belőle, 's valamennyi divatkezelőt lángo-
léba záratnám, hogy szabadulna már meg valahára a' föld legnagyobb 's ke-
gyetlenebb zsarnokától.

Ötödször: mi a' gazdaságszowsági divatot véki: o már arról
igazán.....

Jaj, jaj, jaj! *segítség!* ne tőpjenek olyan irgalmatlanul, kegyelem az
istenért lelkeim! inkább visszaszomdók, inkább megbazudtolok mindent!

No csak képzoljétek szép olvasónőim, míg a' főlebbi sorokat nagy pathosossal elszavalám irasztalom előtt, 's már tovább ügyekvéim fűzni eredeti gondolatokat, lánytestvéreim két barátjánkkal hátul kerülének, 's jól megránózgá-szép-nem novében. Meg kelle ígérem esküvel, hogy divatról elfogult agyam szerkesztő urnak kipótolhatlan kárt okozok: engem meggombosítáznak, firókám' széttépik; a' kegyed lapját, mint corpus delictit, elégetik, 's odahagyják. Illy érezhető okoknak nem engedni, bátorság lett volna; — és itt historiája, módám idegen íróhoz, hogy az ő vállaira támaszkodva, ne enfejem után beközzt? Mert lám, ha már egyszer megtelt ezinegefogóm divateszmékkel, akármi áron ki kell öntenem; 's ha megtéptek, a' kölcsönt visszaadnom — de olly nemesen, 's lovagi szellemmel, millyen csak kitelhetik egy gyöngéd 's titeket érdem szerint tisztelni tudó ifjútól. — A' dologra!

A' lányoknak, mint mondják vagy mondhatnák, ollyaknak kellene lenniök, mint sok dolog a' világon, hogy legyenek is, 's egy-zersmind ne is legyenek. Lennének a' leányok olyanok mint a' hó, olly tiszták; 's viszont ne mint a' hó, ne olly hidegek 's ne olly könnyen olvadók; — csillagláknak kellene lenniök, olly világlók-fényesek-, 's földfelettieknek; megint nem csillagláknak: estve éppen nem illenök láttatni magukat. Ollyaknak kellene lenniök, mint a' jó schweiczi sajt: gyöngéd-, 's mégis csipősöknek; és viszont nem mint a' jó schweiczi sajt, nem kellene annyi szemöknek lenni. Lennének tavaszibolyák: szende-, alázatosak; 's ismét ne tavaszibolyák: ne csupán völgy- 's havas-rejtekekben illatozók. Halacskáknak kellene lenniök, olly hallgatóknak; 's ismét ne halacskáknak, nem mindig csak felületen maradniök. Ollyaknak kellene lenniök, mint a' exítrom, keblökbe rejtők egy saját csillagukat; 's megint nem ollyaknak mint a' exítrom, nem keserítők senki életét. Lennének tiszta gyertyácskák, mellyek világukat csak házi körben engedik fényleni; 's viszont ne tiszta gyertyácskák, csillámuk által ömágukat fölemésztők. Ollyaknak kellene lenniök mint az imakönyv, melly nemesak vasárnap körül szentházba; és ismét nem ollyaknak, mint az imakönyv: arany metszet-, fészes váll-, 's fényes csatókkal ékesített. . . Így, kedves lánykáim, ezer dolgot sorolhatnék-elő, millyekké kellene lennetek, 's egy-zersmind nem lennetek; hanem mindent egybeszorítva, csupán azt mondom: legyetek olyanok, mint a' lányok, tudniillik: millyenek azok voltak; 's viszont ne legyetek ollyak, mint a' lányok, t. i. a' millyenek most.

Nektek nem szabad hasonlónak lenni amaz építettőhöz, ki hiába való fénylakot emel országot mellő, hanem ahhoz, ki a' lakosok hasznóérdekere rakat épületet. *(Tégye követhetik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' tengervíz gyógyereje. A' „York Herald“ egy fiatal hölgynek tesz említést, ki erős megfázás köve kezében hangját veszté-el. Több jó orvos próbái sikertelenek voltak a' hölgy hangjának visszaszerzésében, míg végre az asztany, kinél a' hölgy szolgált, egy kirándulás alkalmán néhány palack tengervizet vivén magával haza, a' néma leánynak adni adott. És ki hinné? — mielőtt három nap lefolyt volna, a' hölgy visszanyerte hangját 's tökélyesen meggyógyult.

Természeti légszusz. Portlandban, Fredonia közelében, egy fénytorny van, mely egy szomszéd szikla hasadékából kiömlő légszuszomű anyaggal világittatik. A' szirthasadék fölé kádat alkalmaztak, 's a' légszusz csök segédelmével a' fénytornyba vezették. A' légszusz az alkalommal ömlik, és fénye semmit sem enged a' mesterségesen készített gas fényénél.

Mérges halak. A' Möricez szigetről Indiába vitorlázó Gauges hajón sok ember halt-el. A' hajó egy halponkhoz ért, hol saját eressz halászni kezdett; és munkáját gazdag préda jutalmazá. A' hajónép pedig mártóvágygyal emeszté-fel a' fogott halaknak egy részét; de rövid idő alatt fő-en halván-meg közülök, kik mint a' tengeri malaczkok felpuffadtak, és észrevételt tettek, hogy a' halaknak kell mérgeseknek lenni. Orvosi vizsgálat után csakugyan meg is bizonyodott gyanújuk. (Oriental Herald.)

Pamutfa angol földön. Northallertonban egy kertben három pamut-csereget tenyészik, melyeknek bimbói augusztushan fakadtak-fel. Egyik rondkivül sok, fejtér, és finom (tapintatú pamutot termelt. E' pamut-csereget már néhány év előtt ültették ugyan, de gyümölcsözni még csak az ilyen kezdettek.

A' dahlia mint saláta-pótlék. Azon megjegyzést, hogy a' dahliát teheneik is kedvelik, 's hogy e' díszvirág ezentúl marhatóphibát is használható lesz, már néhány év előtt tették. Most a' kertmirelő tényleg Párisban azon fölfedezésre jött, hogy e' virág ha nem főzelék, mint sok szinű termény a' főzelékek vagy tulajdonképpen a' saláták között még is helyet foglalhat. És ki képzelné? a' virágnak nem zöld levelei, nem gyökérhagymája, hanem szíromai használtatnak eledél. A' főzelékek számára tehát új aera nyílt-meg különféle nézetű gyönyörűségre és némelly finnyásabbak csupán szagát kívánják még módosítani, hogy minden kívánnak megfeleljen. E' fölfedezéssel az egész festőlegyes tekintete is sokat nyert; mert a' tábla halmozott dahlia-szíromok nagy bokrétához hasonlítandnak, melynek színvegyületét a' háziasszony ecet által még élénkebb 's az a'ísi olaj ráöntése által fénylőbbé teszi, mielőtt a' sovár vendégek Florának e' szép magzatát egy darab borjú-húsba benyelnek.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ű z é r.

**Millyennek kellene lenni a' divatnak
lányaik között?**

(Férg.)

Testetök szépsége az épület; ha útszélre viszitek, 's azon iparkodtok, hogy szépen töljék szem elő, fényhők 's bámulatot ébreszten — az emberek mindani fogják ugyan: „O be szép! be szép!“ de tovább mennek, 's nem térnek-be. Ha nem ha szív- 's elmétöket ékesítitek ártatlanság- 's szűz-

nyel, egy házat építendőtek az örökkévalóság, egy templomot az ékesség számára, 's ki rá ismer, meg fog állni, örömmel szálland abba örökre...

Magas ajándoka az isteneknek, midőn egy lányábrázaton a' szépség bájmadara arcz- és ajk-haván egy építő díszes fénzkét; midőn egy csillag szem-pár egy villámlík-le a' mennyei arczolatán, mint téjbe merzolt eprecskék, 's midőn még egy lány mosolyg felettök, és a' száj 's arcz körül kellemes Gráciák röpesnek fel 's alá, mint barátságos házifecskek... De a' házinyár után elröpül, az arczulat eprecskái lehercednek; 's lassanként az idő is levonja a' szépség csillogó rozgatóját fejükről... Akkor nézzük kedves lányaim, mi van belüla' házban, a' szívbe begyűjtve erőnyek- 's jómlajdonokból az élet telére! hogy a' fő magtára 's a' szív pinczéje el-van-e látva később időkre szellem- és szívlapokkal?

Nézzetek-körül, kedves teremtesek! Mind azon férfiak, kik szépségtők idején körüldonganak, mint földészifjak a' majusfát; mindazok, kik veltnek lepkeként edelgenek, balga, hízogó szővirágokkal díszítették, és az udvariasság mézes lepénykéjével 's a' bókولات istenitalával részegítőnek — hol vannak most? Mind eltűntek a' fecskékkel, 's a' friss eprecskék társaságában arczatoktól elpártoltak. Azért kedvesim, ne ügyeljete a' szinárvilágúra, ki szépségtők fénylámpájánál csak én-jét akarja világítani; ne hallgassatok az izetlen bókolora, ki szépségtöket égig emeli, kinek csupán arczatok bája tetszik, ki szellemtökre mit sem ügyel.

Kövessétek az elmondandó szűziség szabályait, 's boldogok leendetek az éghen, hol a' házasságok kötöttek; boldogok a' földön, hol azok teljeseületbe vettetnek, 's leéletnek.

Legyetek erkölcsösök! Őrizzétek szellemszárnyaitok ez égi csillamát; kerüljétek mindazon hely-, társaság- és könyvet, hol nem a' legmagasb erkölcsiség uralkodik; mert csak ez egyedüli nemtője a' dicső szűziségnek.

Legyetek kegyesek! kegyesek a' szentházban, otthon, kegyesek az élet-, szerető- és szerencsében, kegyesek a' balesetekben. Kegyeség villámhárítója a' léleknek. Kegyes női kedély soha sem lehet szerencsétlen.

Legyetek alázatosak! Alázatosak uraitok, alázatosak szüléitek, játszótársaitok, 's alázatosak szívetek férfai előtt; az alázatoság ékit titeket, 's mennyei kecsét köleszőr.

Legyetek szerények! Szerénység a' szellem, mellyben minden erőny legtovább állhat szilárdul Szerénység kedvenczerénye az istenségnek. Hajdan egy kis harmatesöppecske hullale mennyből a' világ-tengerbe, hol így sohászokodék a' szerény csöppke: „ah, mennyei édes atyám! mi vagyok én, pirinyó, semmis csöppecske e' szörnyű víztömeg ellenében!” Erre az ur egy oxtrigával elnyele a' parányi vízgömbkét, mi azonnal legdűgőbb, legbecsebb gyöngygyö-változék, 's nem soká mint elsőrendűk csillogott egy hatalmas bíralom koronáján.

Legyetek háziak! Ritkán láttassatok az utazán; házi élet oltár-szolgálat a' lányoknak. A' lélek is mint a' bőr szeplőt kap, ha soká ül a' napon. Lányok, kik az utazán honn találják magukat, otthon rendszeren utazán vannak.

Legyetek hallgatók! Hol a' gőlya ház fölött kelopel, ott senki sincs honn; a' mindig beszélő, mindig nyitottszájnak nincs mit zárnia sem feje-, sem szívébe.